

Ξύπνησε μ ένα βάρος να

της πλακώνει το στήθος.

Στον ύπνο της έβλεπε ότι είχε πάει σε μια συναυλία, κοντά της έσκασε μια βόμβα και ο κόσμος πανικόβλητος έτρεχε να σωθεί.

Έπεσε κάτω.

Την ποδοπατούσαν.

Δεν μπορούσε να φωνάξει. Ξύπνησε με ουρλιαχτό.

Κοίταξε το ρολόι. Είχε ξημερώσει Δευτέρα. Δίχως σκέψεις σηκώθηκε. Μηχανικά άφησε τον εαυτό της να ετοιμαστεί μόνος του. Επρεπε να πάει στο νοσοκομείο. Το όνειρο που είδε δεν ήταν για καλό. Ο πατέρας της ίσως την χρειαζόταν. Να πάρει τηλέφωνο. Μα ποτέ δεν απαντούν. Δημόσια νοσοκομεία σε περίοδο κρίσης.

Πφφ! Εκανε και γύρισε το κλειδί στη πόρτα.

Πόσο θα ήθελε να κλείσει την πόρτα και στην ζωή της μέχρι σήμερα. Να βγει σ έναν καινούργιο κόσμο. Πόσο είχε βαρεθεί!

Ο πατέρας της ήταν το τελευταίο της στήριγμα. Αν πάθαινε κάτι... τον τελευταίο καιρό είχαν έρθει ακόμα πιο κοντά. Οι αρρώστιες τα έχουν αυτά. [\(περισσότερα...\)](#)